

בעניין:

ת"ז [REDACTED]
ע"י ב"כ עו"ד שמעון האן ואו אסתר אלבלק
ואו עמוס סבג
מרח' הלל 18, ירושלים 9458118
טל: 02-5025544, פקס: 02-5025520

התובע

= נגד =

הנתבעת

מהות התביעה: לשון הרע, רשלנות, הפרת חובה תקוקה - נזיקין
סכום התביעה: 120,000 ₪

כתב תביעה

התביעה דנא מוגשת בגין עוולות לשון הרע ועוולות של רשלנות והפרת חובה תקוקה כנגד הנתבעת, אשר הגישה נגד התובע תלונה סרק כוזבת במשטרה, וגרמה לו על ידי כך לנזקים נפשיים, פגיעה בכבודו ובשמו הטוב.

א. מבוא

1. מסכת האירועים אשר תובא בכתב תביעה זה, מובילה לכדי מסקנה אחת כואבת במיוחד – ניצול של אדם בעל מוגבלות קוגניטיבית ע"י עו"ד בישראל, וזאת בשל תאוות בצע ועשיית עושר ולא במשפט.

ב. פללי

2. התובע יהא מיוצג ע"י באי כוחו כפי שמופיע בכותרת וכתובתו תהווה כתובת בכל עניין הנובע מתובענה זו.
3. אין בעילות תביעה דנא כדי למצות את תביעת התובע, והתובע שומר על זכותו בעיתוי המתאים לטעון לכל עילה אחרת.
4. אין באמור או באי האמור בכתב התביעה להוות ויתור או העברת נטל החוכחה החל על הנתבע.
5. כל הטענות המשפטיות בכתב תביעה זה נטענות לחילופין ואו במצטבר ואו בהשלמה, הכל לפי הקשר הדברים, הדבקים והגיונם.

ג. הצדדים

6. התובע יליד 1939, ללא ילדים, אשר נשוי בשנית משנת 2005 לעובדת זרה מהפיליפינים – הגב' [REDACTED] התובע אינו בקי בעניינים משפטיים בלשון המעטה, סובל מבעיות בריאותיות בנף ונפש, ולוקח [REDACTED] על כל המשתמע מכך.

7. הנתבעת עו"ד: [REDACTED] (להלן: "הנתבעת"), הינה עו"ד אשר במהלך התקופה נשוא כתב תביעה זה, עבדה במשרד עו"ד [REDACTED], באור יהודה (להלן: "או עו"ד [REDACTED]").

ד. מצבו הנפשי של התובע

8. מצבו הנפשי המורכב של התובע רלוונטי לשם הבנת גודל העוול והניצול אשר גרמה הנתבעת שהייתה מודעת למצבו, ועל כן יש מקום לפרוש את חוות הדעת שניתנו בעניינו.

9. במהלך מאי 2017, טופל התובע טיפול פסיכולוגי אצל הפסיכותרפיסטית

10. מחוות דעתה של [REDACTED] מיום 27.11.17, עולה כי התובע הינו אדם בעל כוחות 'אני' חלשים, תלותי, נאיבי וילדותי, הנוטה להאמין בגורמים הנקרים בחייו, בהיותו חסר מודעות לניגוד האינטרסים העולים בינו לבינם, ונוטה לפעול בפוזוזות, בחוסר אחריות ובחוסר שק"ד, באופן הגורם לו להסתבך ולהיותו חסר אונים, כל אלו בהיותו חסר תובנות בהקשר לאינטראקציות בינאישיות, דבר המותיר אותו בבדידות חברתית.

< מצ"ב העתק חוות דעת/סיכום פגישות של מרב גוליגר מיום 27.11.17, מסומן כנספח "1"

11. כמו כן התובע נבדק על-ידי ד"ר [REDACTED] שהינו מומחה בפסיכיאטריה, זאת בעניין כשירותו הנפשית לקבלת החלטות. ד"ר [REDACTED] קובע בחוות דעתו, כי התובע:

"[...] במהלך החשיבה מתקשה להפריד עיקר מטפל [...] מתקשה להבין סיטואציות חברתיות [...] סובל מתסמונת ASPERGER [...]"

"כמיהתו לקשר הופכת אותו ל"מועמד" לניצול אם במוזע ואם שלא במוזע מבחינת המנצל, שכן התובע מפרש כל מחווה בינאישית מינימלית כקשר חברי משמעותי ונוטה להאמין ב"חבריו" באופן לא מבוקר".

"מגבלותיו של התובע גלויות גם לעין בלתי מקצועית ומספיקה אינטראקציה קצרה יחסית [...] בכדי לזהות כי מדובר באדם עריזי ובודד הכמהה לקשר בינאישי, ושהוא עלול לפעול בחוסר שיפוט ושלא מתוך ראיית טובתו בתמורה ל"מראיתו" של קשר קזה. עובדה זו מעמידה אותו בסכנת ניצול תמידית על ידי מי שזיהו נקודה זו". (ההגדשה אינה במקור)

< מצ"ב העתק חו"ד של ד"ר [REDACTED] מיום 31.12.17, מסומן כנספח "2"

12. גם בקרב משפחתו מוכר התובע כ"פתי מאמין לכל דברי", על פי הגדרת אחרתו ד"ר [REDACTED]

ה. רקע עובדתי

13. ביום 24.9.15, חתם התובע על הסכם שכ"ט מול משרד עו"ד [REDACTED] לפיו עו"ד [REDACTED] או מי מטעמו במשרד, יטפל בבעיה שהתובע נקלע אליה בעניין חבות בהיטל השבחה בעסקת מקרקעין.

< מצ"ב העתק הסכם שכ"ט מיום 24.9.15, מסומן כנספח "3"

14. משרדו של עו"ד [REDACTED] ועל כן כאשר היה עולה צורך להחתים את התובע על מסמכים שונים כדוג' הסכם שכה"ט וגביית מקדמה וכדו', אז היה שולח עו"ד [REDACTED] עו"ד ממשרדו לבית התובע בירושלים.

15. כחלק מאותן שליחויות לבית התובע, ביקרה הנתבעת בבית התובע מספר פעמים, ולא ברור כלל וכלל מה הייתה מטרת ביקוריה, שהרי מלבד הצבת דרישות כספיות נוספות, לא היה בפגישות אלו דבר וחצי דבר הראוי להיחשב כעדכון בדבר פעילות משרדו של הנתבע בענייניו של התובע.

16. כאשר הבחין התובע כי ענייניו אינם מטופלים, וכי לא נעשה דבר בעניין היטל ההשבתה בו התחייב הנתבע לטפל בדחיפות על אף ששילם שכ"ט גבוהה בהרבה מהמסוכס בהסכם שכה"ט, נתקף תרדה ו ביום 12.3.17 החליט להחליף ייצוג בעו"ד [REDACTED] < מצ"ב בקשה להפסקת ייצוג אל משרד עו"ד [REDACTED] מיום 12.3.17, מסומן כנספח "4"

17. מיד ובסמוך למועד שליחת תודעת הפיטורין, ספג התובע מצד משרד עו"ד [REDACTED] הטרדה והתנהגות בלתי הולמת כאשר קיבל שיחות טלפוניות באופן אינטנסיבי ומציק כדי לחזור בו מביטול הייצוג על ידו.

18. לתרה מזאת, ותוך כדי ניצול מצבו הנפשי של התובע הגיעה הנתבעת לביתו ללא כל הודעה מראש וזאת לשם ניסיון נואל להניא את התובע מהחלטתו להחליף את עו"ד [REDACTED] מייצגו. < מצ"ב מכתב דרישה להפסקת הטרדה באמצעות שיחות טלפון וביקורי בית מיום 3.4.17 מאת עו"ד [REDACTED] משרד עו"ד [REDACTED] מסומן כנספח "5"

19. בפתח ביתו של התובע טרם נכנסה הנתבעת לדירתו, נישקו התובע והנתבעת אחד את השני בדרך מנומסת עת נפגשים אנשים מתורבתים. הנתבעת לא עשתה רושם כי התנהלות ידידותית זו הטרדה אותה כליל ונכנסה לדירת התובע על מנת לשוחח עמו.

20. בביקור הנתבעת סיפר לה התובע על מות חתולו, אירוע אשר גרם לו לעצב רב, וכן שיתף אותה בסערת רגשותיו בגין דא. התובע שטח לבו לפני הנתבעת, שיתף אותה בכאבו, ואף בכה מפאת הצער. הנתבעת מצידה הגיעה לכאורה למטרה אחרת לגמרי וניסתה לשכנע את התובע להמשיך את התקשרותו עם עו"ד [REDACTED] אך התובע הודיע שכבר לקח עו"ד חדשה ועמד על שלו.

21. לא זו בלבד, אלא שאף ברוב הוצפתה, יצרה הנתבעת קשר טלפוני עם התובע בו היא דרשה באופן תמוה שהתובע יבקש את סליחתה על הנשיקה הידידותית על הלחי, על אף שלא הביעה כל טרזניה על מעשה זה עובר לשיחה הטלפונית, לא בביקור בית עצמו, ולא אחריו.

22. הנתבעת, ביודעה כי התובע אדם קל דעת ואדם המאמין לכל הנאמר לו, הקליטה את תוכן השיחה (1), זאת בניגוד לכלל 22 (א) לכללי לשכת עורכי הדין (אתיקה מקצועית) התשמ"ו-1986 (להלן: "כללי האתיקה").

23. לא כאן תמה לה התנהגותה המחפירה של הנתבעת כלפי התובע, כאשר הגדילה עוד לעשות ופנתה למשטרת ישראל לשם הגשת תלונת שווא בגין הטרדה מינית (להלן: "התלונה").

24. תלונה זו, גרמה לתובע עוגמת נפש רבה, עת עמד בפני חקירה המשטרה בגין עבירה על "הטרדה מינית", מעשים אשר רחוקים ממנו כמרחק שמיים וארץ, בגילו ובמצבו הנפשי הקשה, תלונת השווא מצד הנתבעת גרמה לתובע מפת נפש אל הזור.

25. עת היה במשטרה בזמן החקירה הורידו אותו למרתף שם העמידו אותו יחד עם עבריינים אזוקים לצורך לקיחת תביעות אצבע וצילום לתיק, דבר אשר זעזע אותו נפשית.

26. מותר לציין כי התלונה נסגרה בעילה של "לא נמצאה אשמה פלילית" שכן לא היה בנישוק אלא מחוות כבוד, וכי הדבר העיקרי אשר עמד לנגד עיניה של הנתבעת בהגשת תלונת שווא זו הינה פגיעה בתובע על רקע רצונו לסיים את ההתקשרות עם עו"ד [REDACTED] ולא הייתה באה לעולם אלמלא רצונו זה של התובע.

«מצ"ב החלטת המשטרה שלא להעמיד לדין את התובע, מסומן כנספח "6"»

27. על אף אופייה הייחודי של התלונה כנגד התובע בגין הטרדה מינית, ראויה הנתבעת לתת את הדין על תלונת השווא שהגישה כנגדו, נוכח מצבו הנפשי, ובהתחשב בייחס המשפיל והניצול המחפיר שקיבל התובע לכל אורך תקופת נשוא כתב תביעה זה.

28. יצוין, שהנתבעת צורפה גם לתביעת התובע נגד עו"ד [REDACTED] בגין גביית שכ"ט ביתר ורשלנות מקצועית (ת"א [REDACTED] בפני כב' השופטת [REDACTED]). הליך זה נמצא בשלב מקדמי, כאשר דיון בקדם משפט טרם התקיים. למען היעילות, מן הראוי שתביעה דנא תדון בפני אותו מותב.

1. הפן המשפטי

לשון הרע

29. תלונת הנתבעת מהווה לשון הרע כהגדרתה בסעיף 1 (1) ו-2 לחוק איסור לשון הרע, התשכ"ה – 1965 (להלן: "חוק איסור לשון הרע"). בתלונת השווא בגין הטרדה מינית של התובע כלפי הנתבעת יש כדי להשפיל את התובע בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה, לבוז או ללעג מצדם. הפרסום אף מבזה את התובע בשל מעשים, התנהגותו או תכונות המיוחסים לו.

30. אמירת הדברים במסגרת הגשת תלונת שווא במשטרה הינה "פרסום" כהגדרתו בסעיף 2 לחוק איסור לשון הרע, שכן הייתה מיועדת לאדם אחר שאינו התובע.

31. אין ספק, כי הביטוי "הטרדה מינית" בייחס לחשוד, הינו ביטוי אשר החוק מטיל חובה בגינו. כך נפסק בת"א (שלום תל אביב-יפו) 23310/06 פדל גבריאל יואב נ' לילך ירמיהו (פורסם בנבו, 13.01.2008) שם קיבלה כבוד השופטת אושרי פרוסטפרינקל תביעת לשון הרע בגין הגשת תלונת סרק במשטרה בגין עבירות מין והמתלוננת הויכה בפיצויים על מלוא סכום התביעה בסך 100,000 ₪, וזה לשונה:

"גם הבעת חשד שאדם רצה או עבר עבירה פלילית חמורה אחרת יש בה, לדעתי, משום הוצאת שם-רע כי פרסום כזה עלול לגרום לכך שבני אדם אחרים יתרחקו ממנו או ימנעו מלהיפגש עמו."

32. התובע יטען, שלנתבעת אין הגנה אשר יש בה כדי להפחית מאחריותה על עוולה שעשתה.

33. לפי סעיף 15 (8) לחוק איסור לשון הרע, תחיה הגנה למתלונן לרשות מוסמכת בתנאי שהנתבע עשה את הפרסום בתום לב. כבר נקבע בפסיקה כי הגנה זו לא תחול כאשר לא היה יסוד סביר להגשת התלונה (ראה ע"א 7426/14 פלונית נ' עו"ד אורי דניאל (פורסם בנבו, 14.03.2016) (להלן: "פסי"ד פלונית").

"הוכח באופן פוזיטיבי כי גרסאותיהן של המתלוננות חסרות יסוד. המתלוננות כמוכן ידעו זאת בעת הגשת התלונות, ולפיכך הן אינן יכולות לחסות תחת מוטת כנפיה של הגנת תום הלב."

34. במקרה דנו, לא היה כל יסוד סביר לתלונת הנתבעת, והיא פעלה בזדון ובחוסר בתום לב כשהגישה את תלונתה במשטרה. דומה כי לא הצדק עמד מול עיניה עת הגישה את התלונה, אלא כוונות זרות אשר כאדם מן השורה וקל וחומר כעו"ד בישראל לא הייתה אמורה להגיש תלונה הזויה זו כלל. אי לכך, יש לקבוע כי הגנה זו אינה עומדת לנתבעת.

35. בפס"ד פלונית, התקבלה תביעת לשון הרע בגין הגשת תלונת סרק במשטרה בגין עבירות מין, וחויבו המתלוננות בפיצויים ע"ס 550,000 ₪. לעניין אופייה של תלונת הנתבעת, יפים הם דבריו של כבי השופט יצחק עמית בפס"ד זה:

"... וגם אם ראוי להוסיף מסננת מדיניות מיוחדת כאשר מדובר בתלונה על עבירות מין, הרי שהענקת "חסינות מלאה" למתלונן מפני הליך אזרחי אינה אפשרית ואינה תולמת".

הפרת חובה חקוקה

36. התובע יטען כי בנוסף לעוולה לפי חוק איסור לשון הרע חבה הנתבעת כלפיו אף בעוולת הפרת חובה חקוקה, לפי סעיף 63 לפקודת הנויקין [נוסח חדש] (להלן: "הפקודה").

37. כמתואר, הנתבעת גרמה לתובע עוגמת נפש בכך שהקליטה את שיחתו עימה וביקשה ממנו לבקש סליחה על מעשה שאין בו רבב של פסול, וזאת בניגוד לכלל 22(א) ו- (ג) לכללי האתיקה הקובע כך:

"(א) לא יקליט עורך דין שיחה עם לקוחו או עם עורך דין אחר, אלא בידיעתם.

(ב) (...)

(ג) לא יעשה עורך דין שימוש בהקלטה שנעשתה תוך הפרת סעיף זה."

38. זאת ועוד, הנתבעת מסרה ביוזעין ידיעה כוזבת למשטרה ובכך פעלה בניגוד לסעיף 243 בחוק העונשין חוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"), הקובע כך:

"המוסר לשוטר או למי שמוסמך להגיש תביעה פלילית, ידיעה על עבירה כשהוא יודע שהידיעה כוזבת, דינו - מאסר שלוש שנים, ואם העבירה היא פשע - מאסר חמש שנים."

39. מה גם, שבניגוד לחוק השליחות, התשכ"א-1965 (להלן: "חוק השליחות"), הנתבעת הפרה את חובת הנאמנות כלפי התובע, עת שבעורכת דינו הייתה אמורה לטפל בענייניו, ולא רק שלא פעלה בענייניו אלא אף גרמה לו לנזק נשוא כתב תביעה זה. סעיף 8 לחוק השליחות קובע:

"קיבל אדם עליו להיות שלוח, חייב הוא לנהוג כלפי השולח בנאמנות ולפעול בהתאם להוראותיו".

רשלנות

40. הנתבעת חבה כלפי התובע לפי סעיף 35 לפקודה בגין רשלנות עת הגישה תלונת שווא זדונית.

41. באשר לכך, נקבע ברע"א 1808/03 יואב אגשם נ' רשות הדואר (פורסם בנבו, 25.12.2003) שם בית המשפט העליון קיבל את תביעת הלשון הרע בפוסקו כי רשות הדואר מיהרה להגיש תלונה למשטרה וקבע בזו הלשון:

"הגשת תלונת שווא למשטרה, במתכוון או מתוך רשלנות, אינה מסירה מן המתלונן את האחריות ומטילה אותה על כתפי המשטרה.... אך פשיטא, שהמוסר תלונה למשטרה, על-יסוד חשד בלבד, ללא בדיקה כלשהי של העובדות, אחראי בנזיקין לנזק שגרם."

42. חיזוק לכך ניתן למצוא בספרו "תורת הפרוצדורה האזרחית – מבוא ועקרונות יסוד (ירושלים, תשנ"ט-1999)" של כבוד השופט והמחבר שלמה לוין ז"ל בעמ' 47:

"ההתפתחויות בשנים האחרונות בדיני הנזיקין, איפשרו במידה מסויימת להרחיב את היקף פרישתה של עוולת הרשלנות גם על מצבים חדשים, שאינם כלולים בגדרו של סעיף 60 האמור; במסגרת זו מותר אולי לטעון שמי שעושה שימוש לרעה ב'זכותו' לתבוע או להתגונן עשוי להיתבע בנזיקין מקל וחומר: אם הרשלו צפוי להיתבע בדאי שכך הפועל במזיד שלא נהג כראוי".

43. לעניין חובת הזהירות ראה ת"א (שלום ראשון לציון) 3488/05 צהור (צוער) עמחי נ' מדמוני דניאל (פורסם בנבו, 30.05.2007), שם קיבלה כב' השופטת דליה גנות את התביעה בגין הגשת תלונת שווא וחייבה את המתלונן (הנתבע) בסכום של 25,000 ₪ וקבעה כי חובת הזהירות חלה כאשר אדם מגיש את תלונת שווא במשטרה כנגד פלוני וזה לשונה:

"...אינני סבורה כי האינטרס הציבורי מצדיק את ההימנעות מהטלת חובת זהירות מושגית במקרים בהם הוגשה תלונה כוזבת ושקרית ביודעין ובמכוון [...] הגשת תלונות כוזבות ושקריות ביודעין ובמכוון לרשויות המוסמכות לא רק שאינה מקדמת כל אינטרס ציבורי, אלא שהיא עומדת בניגוד לאינטרס הציבורי, ומשכך, מטעמי מדיניות שיפוטית והגיינה ציבורית, ראוי לקבוע קיומה של חובת זהירות מושגית במקרים של הגשת תלונה כוזבת במכוון". (ההדגשה אינה במקור ש.ה.)

לעניין עוולת הרשלנות, והוא בר-פיצוי, אם על אדם סביר מוטלת החובה (המושגית והקונקרטית) לצפות את התרחשותו בשל התרשלנות.”

53. הנזקים שנגרמו לתובע עקב העוולות המפורטות בסעיפים 51-52 לעיל, הינם נזקים שלא ניתן לאמוד אותם, ועל כן, ביהמ"ש הנכבד מתבקש לקבוע לתובע פיצויים בלתי ממוניים המוערכים בסך 20,000 ₪, בגין עוולות אלו.

ה. סוף דבר

54. בהתנהגותה הרשלנית, פגעה הנתבעת בתובע בבריאותו, בנפשו, בשמו הטוב ובכבודו, בכל מסכת האירועים פעלה הנתבעת בחוסר תום לב תוך ניצול מצבו הנפשי והבריאותי של התובע, וזאת בחיזתה עורכת דין (!), ולכן אין מנוס מלקבוע כי על הנתבעת לפצות את התובע.

55. לאור האמור, מתבקש בית המשפט הנכבד לזמן את הנתבעת לדין ולחייבה, לשלם לתובע סך של 120,000 ₪ בצירוף הפרשי הצמדה וריבית כחוק, מיום הגשת התביעה ועד לתשלום בפועל, לרבות תשלום שכ"ט עו"ד, בצירוף מע"מ כדן.

56. התובע שומר לעצמו הזכות לצרף מסמכים נוספים באם יגיעו לידינו בעתיד ובאם יידרש להם על-מנת לסתור את טענת הנתבעים.

57. לבימ"ש נכבד זה הסמכות העניינית והמקומית לדון בתובענה בשים לב אל הסעדים המבוקשים ובשים לב לעובדה כי הנתבעת הגיעה לבית התובע, הסכם שכר הטרחה נחתם בירושלים, וכי התובע מעולם לא הגיע למשרדם.

שמעון האג, עו"ד
ב"כ התובע